

DIVADELNÍ PIKNIK V MOSTĚ

Celostátní přehlídka amatérského činoherního a hudebního divadla

ZPRAVODAJ

8. 7. 2026

8

DIVADELNÍ PIKNIK ZŮSTÁVÁ V MOSTĚ I V ROCE 2027

Rozhovor s odbornou pracovnící NIK, útvaru ARTAMA Simonou Bezouškovou

Celostátní přehlídka činoherního a hudebního divadla bude i příští rok v Mostě. Uzavřeli jste smlouvu ještě na jeden rok. Proč vlastně? Protože původní plán byl, že se festival vrátí zpátky do Volyně.

Kvůli stavbě obchodního centra ve Volyni v bezprostřední blízkosti hlavního hracího prostoru jsme se s volyňskými spolupředateli v roce 2024 domluvili, že si festival na dva roky najde nové útočiště a následně společně nové podmínky vyhodnotíme a uvidíme, zda se festival do Volyně může vrátit. Stavba nakonec začala později a s tím se opozdila i možná realizace naší dohody. Obchodní centrum by mělo být kolaudováno v prosinci 2026, ale už v září tohoto roku je potřeba podat žádost o dotaci Ministerstva kultury. Takže NIK musí mít už v tu chvíli jistého partnera. Proto jsme se na mostecké spolupředatele obrátili s prosbou o prodloužení spolupráce i na rok 2027.

Je to sice trochu komplikovanější, než byla původní představa, ale zároveň je to výhodné i v tom, že dlouhodobá spolupráce od roku 2028 může být nastavena v souladu s právě vznikající strategií Národního institutu pro kulturu, který vznikl sloučením Národního informačního a poradenského střediska pro kulturu s Institutem umění – Divadelním ústavem. V rámci nové strategie může dojít k jistě ne zásadním, ale změnám ve způsobu péče o ekosystém postupových přehlídek.

Takže je pro vás jistější mít určeného spolupředatele a vědět, že to může být tady v Mostě než čekat, jak se to vyvine?

Spíš je to tak, že od roku 2028 může dojít k obecné proměně nastavení spolupráce se spolupředateli celostátních přehlídek. To znamená, že až budeme uzavírat smlouvu od roku 2028 na neurčito, tak lze v rámci spolupředatelské smlouvy ošetřit transformaci NIPosu v NIK.

Děkuji mosteckým spolupředatelům, že tuto situaci chápou a byli ochotni spoluprací o rok prodloužit. Vážím si toho, že mají velký zájem pokračovat ve spolupředání i do budoucna a chtějí festival rozvíjet a finančně podporovat.

Už víte, že za rok budete v Mostě. Máte plány, nápady na nějaké novinky?

S mosteckými spolupředateli jsme se domluvili, že po skončení letošního ročníku se na začátku září sejdeme a vyhodnotíme oba proběhlé ročníky. Z toho jistě nějaké novinky vzejdou. Ale už v tuto chvíli mohu prozradit, že společně s Jiráskovým Hronovem plánujeme otevřít společný workshop, který začne tady na Pikniku a bude pokračovat na Jiráskově Hronově. Rozhodně si vzájemně nechceme konkurovat, naopak bychom rádi ve vzájemné symbióze pokrývali nejrůznější potřeby amatérského divadla.

A prozradila bys třeba nějakou další novinku?

Od začátku roku 2027 plánujeme otevřít dvouletý herecký workshop, jehož

hlavním lektorem bude Milan Schejbal. Bude probíhat ve formátu jednoho víkendového setkání za měsíc a jednoho týdenního setkání během prázdnin právě na Divadelního Pikniku v Mostě. To znamená 10 víkendových setkání a jedno týdenní na začátku prázdnin. Workshop bude zaměřen na herecké styly, práci na postavě, spolupráci s režisérem a s největší pravděpodobností ho zakončíme absolventským projektem.

Plánujete změny u hlavního programu?

V tuto chvíli žádné změny hlavního programu neplánujeme.

Jak hlavní program vzniká?

Základem hlavního programu Divadelního Pikniku jsou krajské postupové přehlídky. Kromě toho, že z nich nakonec vzejde program, jsou nejdůležitější v tom, že fungují jako poměrně široká platforma podpory amatérského divadla.

Pokračování na straně 11...

CHTĚLI JSME DO POLIČKY PŘIVÉZT NĚCO MODERNÍHO

Rozhovor s režisérem Michalem Moravcem a představitelem ústřední role Ondřejem Cihlářem

Uvádíte současné Drama Maria von Mayenburg z roku 2008. Jak jste se k textu dostali a bylo složité získat práva pro uvádění?

Michal: S touto hrou jsem se setkal během studia divadelní režie na JAMU a jelikož mě hra zaujala, navrhl jsem ji jako jednu z her, které bychom se souborem mohli dělat. Skrze společnost Dilia jsme to řešili přímo s autorem, a ten byl velmi ochotný. Zaujalo mě, že se hra týká současného tématu ztráty identity nejen v důsledku sociálních sítí a vytváření obrazu navenek a lpění na ideálu, kterého nejde docílit. Zároveň jsem hledal hru, která by mohla být naše generační výpověď, která nebude jen k pobavení, ale také k zamyšlení. Zásadní pro mě bylo, že se nás téma hry bytostně dotýká a řešíme je v našich vlastních životech.

Jaké pro vás bylo jako pro soubor setkání se současnou dramatikou?

Ondřej: Z práce s Michalem jsme znali moderní texty, ale naposledy jsme pracovali na Starcích na Chmelu, oproti nimž je to změna obrovská. Všichni jsme chtěli hrát něco modernějšího. Naše Polička, kde máme domovskou scénu, je malé město a většinou se tam hrají velmi klasické hry, takže jsme chtěli přijít s něčím novým!

A jak reaguje vaše domácí poličské publikum?

Michal: Mým záměrem bylo cílit na střední školy a naši generaci. Ale o to víc mě překvapilo, že i diváci kolem 50, vlastně i 70 let, z toho byli velmi

příjemně překvapení, a říkali nám, že téma hry vidí kolem sebe, i když třeba z jiného úhlu pohledu. Měli jsme obavu ze sexuálních scén, jestli to už nebude pro část lidí za hranou, protože jsme větší vesnice, máme asi 8000 obyvatel, ale publikum to přijalo velmi vřele.

Soustředili jste se při tvorbě i na osobní rovinu? Asi se tomu jako herci nevyhnete, když jde o vás obličej?

Ondřej: Když jsme hru četli poprvé, tak jsme pak měli skupinový brainstorming a všichni jsme se v tom našli, všem nám to připomnělo situace z našeho života.

Michal: Chtěl jsem soubor přípravou hry provést jinak, takže na prvním víkendovém soustředění jsme pouze rozebírali postavy a bavili jsme se o možných aktuálních výkladech.

Ondřej: Jako amatéři jsme tento způsob seznamování s postavami dělali poprvé v životě a mě osobně se díky tomu podařilo mnohem lépe do postavy vžít a její téma se pro mě stalo osobním.

Jednoduché, a přitom výrazné je scénografické řešení. Jak vznikala jeho koncepce?

Michal: Vytvářel jsem ji společně s herečkami Valérií Cechovou a Julií Hloušovou, které mají vystudované výtvarné obory. Cílem bylo vytvořit neutrální prostor, ve kterém se můžou odehrávat všechna prostředí. Pracovali jsme s vizí sterility operačního sálu, kde zároveň díky bílé barvě jednotlivé postavy více vyniknou.

Ve hře se mění podoba obličejů nejprve hlavního hrdiny a později i mnoha dalších postav, jak jste uvažovali o principu řešení?

Dlouho jsme řešili, jestli nepracovat s maskami, ale přijde mi, že v rámci textu i celé formy funguje náznakovitost nejlépe. U herců neměníme nic kromě kostýmů a jejich vnitřního charakteru. S Ondrou jsme řešili, jak pracovat s vnitřní změnou postavy, protože na začátku je sebevědomý, potom o sobě pochybuje, pak mu vyroste ego a pak ho to dostane. Řešení sjednocení kostýmů namísto tváří jsme volili i proto, že dnes v módních řetězcích vidíme velkou míru unifikovanosti, ať už je to H&M, Zara nebo Reserved. Nakonec v tom vypadáme všichni více či méně stejně.

Filip Novák

I MANŽELKA MÁ PROBLÉM S TÍM, JAK VYPADÁ

Někdy divadlo neukazuje ideální svět, ale jen na nějaký problém redukuje ten svět, který už důvěrně známe. Tahle inscenace pracuje přesně s tímto principem: podává zprávu o prostředí, kde se hodnoty zplošťují, morálka slouží spíš jako dekorace a lidé žijí ve sterilním prostoru, který jim postupně bere identitu. Tvůrci se tohoto režijního klíče drží úctyhodně důsledně.

Střed inscenace stojí na univerzální, minimalistické scénografii, která umožňuje rychlé střihy mezi situacemi. Každou postavu hraje jeden herec, což je oproti předloze výrazná změna: ta předepisuje více rolí pro jednoho interpreta a tím podporuje motiv rozměňování identity. Tvůrci se rozhodli pro opačný postup, který přináší větší přehlednost a umožňuje soustředit se na jednání postav, nikoli na jejich proměny. Zároveň se režisér rozhodl neilustrovat fyzickou proměnu Ošklivce. Nepovažuji to za nedostatek, ale za vlastně odvážné gesto: rozhodnutí nespolehat na vizuální efekt a nechat proměnu existovat jen v rovině textu a situací. To pro mě paradoxně posiluje téma povrchnosti, která se odehrává hlavně v řeči a očekáváních. Herecky inscenace stojí především na ženských výkonech, které jsou přesné a obzvlášť herečka v roli ošklivcovy manželky skvěle pracuje s tím, jak se postavy vyrovnávají

s jeho vzhledem. Dvojici herců, kteří vylezou z publika, se povedl efekt překvapení. Ačkoli jsem jako festivalová divačka zaznamenala nové členy publika, tihle dva zůstali natolik „normální“, že mě nenapadlo, že se chystají hrát.

Dramaturgický výklad je konzistentní: nemám pocit, že by někdo z postav byl dotlačen do svého jednání okolnostmi. Všichni jsou vyloženi jako negativní, jednají podle logiky prostředí a nikdo nepůsobí jako oběť. Manželka hlavního hrdiny sice není dravá jako ostatní, ale od začátku je zřejmé, že se s jeho ošklivostí vyrovnávat musí a že je to něco, co jí vadí. Stejně tak šéf i doktorka, kteří se nakonec nechají „předělat“, nejsou prezentováni jako lidé hledající spásu, ale jako ti, kteří jen následují logiku prostředí. Závěr proto nepůsobí jako velké vyvrcholení, ale spíš jako tečka v systému. Výklad spočívá v tom, že naděje v tomhle světě prakticky neexistuje.

Inscenace tak s minimem prostředků vytváří jasný obraz světa, kde se identita ztrácí a hodnoty se rozpouštějí. Její síla spočívá v důslednosti a odvaze neilustrovat to, co by se nabízelo ukázat. A právě tím je její sdělení nejvýraznější.

Johana Jurášová

Pro mě to bylo nejlepší, co jsem tu viděla. Nechci znevažovat ostatní, ale v tuto chvíli mám za sebou celou přehlídku a toto bylo úplně super! Od začátku do konce mě to překvapovalo, stále to bylo svižné, přestavby mi přišly geniální. Dostalo mě to dokonce do fáze, kdy mě představení začalo usvědčovat a začala jsem se bát toho, kdy my sami můžeme od zajeté spokojenosti dojít ke zvrácenosti.

Červená Sonia z Českého Těšína

Na desátou ráno neskutečně osvěžující. Nebyla tam chvílka, kdy bych se nudil.

Karel ze Šumavy

Jsem úplně osvěžená touto nádherou. Nadchlo mě téma a přechody scén, které se plynule prolínaly a herecké výkony byly skvělé!

Radka z Plzně

Herecky se mi líbily víc vedlejší postavy, manželka byla výborná. Hlavní postava mi tolik nesedla.

Jarka z Plzně

Bylo to děsivé v tom, jak je to pravdivé. To, jaký máte obličej rozhoduje o tom, jaký život budete žít a jak se k vám chová okolí.

Lucie z Mostu

Bylo to velmi plastické.

Max z Mostu

Byla by to skvělá rozhlasová hra, to by mi stačilo.

Tomáš z Mostu

ZKOUŠELI JSME DÁT HERCŮM PROTIÚKOLY

Rozhovor s režisérem Josefem Kačmarčíkem a hercem Tomášem Holomečkem

Inscenace vznikla pod křídly hereckého studia Tvůrčího domu Elišky Peškové. Chápete se víc jako pedagogický projekt, nebo divadelní soubor?

Josef Kačmarčík: Řekl bych, že to vnímáme hlavně jako pedagogický projekt, i když se z toho postupně vytvořil soubor. Začínali jsme na různých cvičeních a postupně jsme přešli k tomu, že jsme udělali tři společné inscenace. A tahle repríza byla poslední – dokonce po derniéře. Taková labuť píseň.

První inscenací tohoto běhu byla Honzlová, která se dostala na Piknik Volyně 2024. Byla to stejná parta?

JK: Honzlová byla první inscenace s touto skupinou. Někteří postupně odpadli a ze zbytku jsme vytvořili dvě party, se kterými jsme nazkoušeli Práce nádenní, lásky trápení.

Zkoušeli jste ve dvou skupinách, ale nejde o alternace. Inscenaci hrají dvě odlišné party. Jak se to stalo?

JK: Prostor v Peškovce je strašně malý. Řekli jsme si, že uděláme menší obsazení s alternacemi, aby se to dalo prohazovat. Pak nás napadlo, že v jednom bude deka, ve druhém ne, a vznikly z toho dvě úplně jiné inscenace. A alternace jsme zrušili.

Tomáš Holomeček: S dekou se to stalo tak, že jsem na jedné zkoušce vzal kus hadru do ruky a řeklo se, že se s tím bude hrát. Takže z mého dělání kravinek vznikla deka!

Jedna herečka hraje v obou verzích. Nemí to pro ni trochu šílené?

JK: Určitě je, ale mám pocit,

že to zvládla skvěle.

TH: Úplně klobouk dolů!

JK: Paradoxně to byla často ona, která při textových projížděčkách přesně věděl, co se děje, a jak je to ve které verzi usazené. Přitom původně vznikla myšlenka alternací trochu kvůli ní.

TH: Taky je jedna z mála, která by to zvládla. Já bych si na to netroufl. Ta druhá verze je úplně ve tmě, s baterkami, takže je o to náročnější – musíte si pamatovat úplně všechno.

Na přehlídku postoupila vaše rakovnická parta. Napadlo vás poslat sem tu druhou jako překvapení?

JK: Na začátku mě napadlo pokusit se přihlásit obě, ale neuměl jsem si představit jak. Tak jsme si udělali radost alespoň derniérou, kde jsme zahráli obě verze za sebou. Možná jsem jediný ve vesmíru, ale přišlo mi to zajímavé vidět to za sebou.

Letos tu byl soubor, který také nazkoušel inscenaci ve dvou paralelních partách (Drama v kostce souboru U. F. O. Týniště, pozn. red.), ale režisérka se snažila, aby byly co nejpodobnější. U vás se to stalo přesně naopak. Jak to probíhalo?

JK: Na začátku to byl jen pokus – v jednom bude deka, v druhém ne. Tím se to začalo rozcházet a pak už mi to začalo takhle připadat daleko zábavnější. Tvar je hodně epický, dá se interpretovat různě, tak jsem se naopak snažil držet obě verze od sebe a moc je nepropojovat. Myslím, že se to docela podařilo. V jednom je lepší něco, v druhém něco jiného.

TH: Mně se hrozně líbilo, že jsme to měli odlišené. Každý jsme si tvořili svůj projekt s Pepou, a pak jsme se na sebe chodili dívat a podporovat se. Navštěvovali jsme se už během zkoušení. Bylo skvělé vidět jiné pojetí toho, co děláme my. A taky zajímavé zakončení našeho tříletého běhu.

V inscenaci hraje každý hlavní postavu v jiném z pěti příběhů. Jak jste si příběhy mezi sebe rozdělovali?

JK: Nebyl to úplně kvas odspoda. Rozdělili jsme to s kolegyní pedagogicky – podle toho, co jsme od koho chtěli vidět, co by komu sedlo, nebo kde má někdo limit, který by bylo zajímavé překročit. Šli jsme hlavně po protiúkolech.

TH: Podle mě jsme s tím byli spokojení. Ta hra všechny baví a protiúkoly jsou fajn. Já si třeba moc užívám poslední scénu, kde hrajou svůdníka, který spí se staršími korpulentními dámmami z nižších vrstev. To nejsem já!

Johanna Jurášová

KDYŽ CHYBÍ KLÍČ

Poslední den Divadelního Píkniku se nesl ve znamení současné světové dramatiky. Herecké studio Elišky Peškové představilo inscenaci Práce nádenní, lásky trápení podle stejnojmenného textu německé dramatičky Johanny Kaptein. Už dramaturgický výběr vzbuzoval očekávání spojené s tím, jak se podaří souboru s tak komplikovanou předlohou vypořádat. Text stojí na epickém principu vyprávění pěti různorodých příběhů tematizujících osamělost, vyhoření, touhu po lásce a naplnění v kontextu doby zaměřené na výkon, která lásce a romantickému prožívání vztahů úplně nepřeje. Funguje nejen jako sled osobních výpovědí, ale také jako kritický komentář současné doby.

Specifikem podobných textů je nutnost vysoké míry přesnosti ve všech inscenačních složkách. Text je vzdálen klasickým dramatickým situacím, spíše připomíná hudební partituru, která stojí na precizním temporytmu, přesném střihu, timingu, zkrátce, práci s hereckým napětím a velmi vysoké technické vybavenosti hereckých interpretů/tek.

Největší slabinou inscenace se ukázala

režijní koncepcí. Místo přesného celku působí tvar roztržštěně a skládá se spíše z jednotlivých režijních a hereckých nápadů a postrádá rozhodnutí týkající se inscenačního stylu. V textu z jeho podstaty chybí pevnější dramatická linka, která by jednotlivé příběhy propojila a zdůraznila jejich společné téma. O to větší je potřeba režijně-dramaturgického inscenačního klíče. Inscenace se tak často pohybuje na úrovni ilustrace v podobě rozehrávání dramatických situací, které má za následek rozpad tempa. Dochází také k významovému zdvojování, místo toho, aby vznikaly nové významové vrstvy.

S postupujícími replikami jsme svědky herecké akce, která připomíná místy spíše dialogické jednání, místy pokus o rozehrávání psychologických situací. Opakované přímé promluvy postav, které by měly připomínat spíše kulometnou palbu ve stylu Handkeho Spílání publiku, se postupně slévají do monotónního proudu textu, který nedokáže dostatečně akcentovat důležité momenty inscenace.

Podobně nejednotně působí i další složky inscenace. Hudební plán postrádá důslednější logiku a světelný design nepřispívá k dramaturgickému členění jednotlivých situací. Změny světla často působí nahodile a nepomáhají orientaci v tématech ani vztazích.

Také herecké interpretace jsou nestejnorodé. Jsou chvíle, kdy se některým interpretům/kám daří téma osobně uchopit a vytvořit autentickou výpověď. Jindy je patrné, že životní zkušenost, kterou text předpokládá, se s věkem interpretů přirozeně mýjí. Nejde o výtoku vůči samotným hercům/herečkám, ale spíše o otázku volby látky pro konkrétní soubor a také následnou práci s tématem v hereckém vedení.

Odpovědnost za tuto volbu i za způsob jejího uchopení leží na režii. Právě režisér by měl hledat cestu, jak náročný text přizpůsobit možnostem souboru.

Přes uvedené výhrady je namístě ocenit odvahu sáhnout po textu takové náročnosti. Soubor k jeho nastudování přistoupil s evidentním nasazením a poctivou snahou hledat vlastní cestu k současné dramatice. Výsledný tvar sice zatím nenachází zcela přesvědčivý inscenační klíč, přesto představuje cenný pokus otevřít témata, která se dotýkají dnešní společnosti i mezilidských vztahů.

Alexandra Horoščák Bolfová

Inscenace působila „sebevražedně“, jak trefně poznamenal Maxík – pět příběhů a téměř každý končil tragicky. Bylo ale zřejmé, že za tím stojí velké množství práce a že je tvorba bavila. Vybrali si současná témata a dokázali se k nim vyjádřit. Cítím v tom další potenciál.

Emma z Mostu

Zaujaly mě hlásky v hlavičce. Celkově – zabitě. A zajímavě!

Max z Mostu

Od začátku jsem byla inscenaci nakloněná – přišla mi sympatická a nápaditá. Tento pocit mi vydržel asi do třetiny, pak už jsem začala usínat. Bylo to dlouhé a nakonec si vlastně ani nepamatuji, o čem přesně to bylo.

Pavína z Prahy

Inscenace má energii, kterou mladí herci dokážou přenést na diváky už od prvních minut. Černý humor na mě fungoval, po čase se mi ale obsah začal slévat.

Roman z Liberce

Živé, hravé a místy velmi trefné.

Simona z Liberce

Uvítala bych větší kontrast mezi jednotlivými dramaty, ale parta je to sympatická.

Johana z Jihlavy

PŘI ZKOUŠENÍ NA NÁS NEZŮSTALA NIT SUCHÁ

Rozhovor s asistentem režie Michaelem Simandlem a představitelem miliardáře Radkem Šedivým nejen o zkoušení s režisérkou Kateřinou Letákovou

Soubor Hrobeso z Radaru přehlídku otevíral a teď ji zavírá, ale v jiném složení a s jinou režii a dramaturgií. Jak váš soubor funguje?

Michael: Radar Hrobeso se za sezónu snaží pracovat na jedné celosouborové inscenaci, to znamená opravdu pro spoustu lidí, a pak jednu pro méně lidí. Dostali jsme možnost zkoušet s profesionální režisérkou, Kateřinou Letákovou a inscenaci jsme nazkoušeli za tři měsíce.

Noah Haidle není v českých kruzích běžně skloňované jméno. Jak jste se k jeho hře Srdcaři dostali?

Radek: Text objevila naše vedoucí, dramaturgyně a překladatelka Klára Weinerová. V souboru jsme celkem čtyři vedoucí, a vždy v součinnosti s režisérem hledáme hru s ohledem na rozvoj členů souboru a současně aktuální dynamiku souboru a záleží nám na tom, aby nás hra posouvala třeba také v dramaturgické lince nebo v divadelních prostředcích. Klára s Kateřinou text upravovaly a v druhé polovině dělaly větší změny.

Ze hry na mě vystupuje především rovina společensko-kritická, ale také existenciální. Co pro vás bylo zásadní?

Radek: Výchozím bodem pro nás byla černá tragikomedie. Komická linka pro nás byla první motivací a dále jsme pracovali na tragických motivech.

Část souboru musí v rámci hry přepínat mezi více charaktery, jak náročný úkol pro soubor byl?

Michael: Myslím, že to bylo jedna z nejtěžších věcí v režijní práci. Hlíдали jsme vždy přechody dvou postav: museli jsme je oddělit, ale zároveň tam vždycky muselo zůstat něco z té předchozí postavy. Zásadní pro nás bylo nepřehnat výraz, neudělat z nich jen karikatury. Například u postavy Jeffa jsme hodně řešili míru jeho lehkého postižení, nechtěli jsme si z toho dělat jenom srandu. Stejně tak pak u postavy George jsme řešili, jak pracovat s jeho přechodem do postavy matky, aby to nebyl samoúčelný humor.

Radek: S hereckou prací nám pomáhal Kateřinin manžel, herec Martin Leták; v tom fungují s Kateřinou jako perfektní duo. Byl nadšený z toho, že má k dispozici takto tvárný herecký materiál. Při zkoušení na nás nenechal nit suchou.

Přinesla vám tato spolupráce něco objevného?

Michael: Pro mě to byla úplně první možnost vyzkoušet si pozici asistenta režie a skrze zkoušení jsem se učil, co to vlastně znamená. Navíc proces s profesionální režisérkou je zkrátka jiný, než běžně zažíváme v amatérském divadle. Zároveň pro nás byla výzva i to, že jsme celou inscenaci nazkoušeli za tři měsíce.

Jaký je rozdíl ve spolupráci s profesionální režisérkou?

Michael: Musím říct, že Kateřina je velmi milý člověk, takže i když jsme nestíhali, zůstávala pořád vstřícná. Jiné je to v tom, že dokáže v jedné větě jasně říct, co od nás chce, ať už jsem

zrovna v roli technika, nebo asistenta režie, nebo mám za ni vést zkoušku. To bylo nesmírně obohacující.

Radek: Spolupráci s externími režiséry podporujeme z několika důvodů. Jedním je, že kmenovými režiséry našeho souboru jsme Luděk Horký a já, a zkrátka to nejde stíhat tak, aby člověk nevyhořel. Zároveň každý režisér začíná inscenaci odjinud, má jiný způsob práce a přináší jiné prostředky, což je pro herce inspirující.

Filip Novák

NAHODILÁ SBÍRKA UDÁLOSTÍ A NÁPADŮ

Hra Srdcaři amerického dramatika Noaha Haidla nabízí fantasmagorický příběh dvou bratří, provozujících pod záminkou obchodu s žebříky obchod s lidskými srdci. V první polovině autor vychází z brakové literatury, upomíná na starší romány Stephena Kinga a vykresluje cynismem prostoupenou americkou společnost. V polovině druhé se žánr posouvá do roviny crazy komedie, v níž lze vystopovat vlivy komedie záměnové, což je prvek, který textu podráždí nohy, protože vůbec nejde dohromady s autorským stylem první poloviny. Dramatik zde rezignuje na pečlivou výstavbu dramatického oblouku, s motivacemi postav si počíná nahodile a nenastavuje jasná pravidla hry. Postupem času přestává být jasné, jaká jsou základní dějová fakta, a jak vlastně transplantace srdce (která je zde ústředním motivem) může a nemůže fungovat. Na velké ploše autor nejprve pečlivě staví jasné pravidlo – před operací je potřeba dvacet čtyři hodin nejíst, poněvadž ta probíhá v celkové narkóze. O několik desítek stránek později však dochází k rozuzlení, které toto pravidlo bez jasného či logicky domyslitelného vysvětlení popírá. A tak je to vlastně s celou hrou. Působí jako nahodilá sbírka událostí a nápadů, postrádající pevnou dramatickou strukturu.

Na samotné inscenaci je přitom vidět poctivá režijní a herecká práce při výstavbě situací. Ty jsou vyhocené, často mají výborný timing a umožňují hercům pracovat s širokou škálou prostředků. Tam, kde by však režie mohla pomoci lepší

přehlednosti, dochází i v rovině režijního rukopisu k radikálnímu obratu a nejspíš s vědomím toho, že příběh již není možné brát vážně, tak trochu k rezignaci na jeho vyprávění. Divákova pozornost je od příběhu odvedena k nepřebýrným citacím hollywoodských filmů a co se dosud tvářilo jako cynická komedie, posouvá se k žánru pastiše. Lze vystopovat, že tento žánrový přerod v podstatě kopíruje žánrový přerod textu. Ve chvíli, kdy se ovšem takto posunou i režijní prostředky, přestává být přes veškeré sympatie možné se v příběhu a postavách vyznat.

Situaci navíc komplikuje výklad prostitutek, včetně jejich zdvojení z původně jedné postavy na dvě. Je to šílené, je to zábavné, ale přestává být jasné, o co těmto postavám jde a jaká témata v inscenaci nesou.

Jednoznačně největší devizou inscenace je fenomenální herecký výkon Jana Žídky v roli Jeffa. Pozadu nezůstávají ani Vojtěch Chalupa v roli George, Radek Šedivý v roli Milionáře či Adam Ondřích v roli T-Bonea. Rovněž zbytek souboru prokazuje nadstandardní hereckou souhru. Na Hrobso je zkrátka radost se dívat. V rovině výstavby situací a herecké práce se jedná o nedostizitelného draka.

Bohužel se však Srdcaři opírají o značně chatrný základ v podobě dějové nejednotné a žánrově nejednoznačné hry, která zůstala na půli cesty mezi drsnou cynickou komedií a bláznivou žánrovkou.

Adam Steinbauer

Bez ohledu na to, jak to bylo dobré, jsem už prostě spal. Výborná byla jejich energie, která dnes, poslední den, už nemá nic společného s tou naší.

Petr z Vokovic

Za mě suprové herecké výkony. Nejlepší byl herec hlavní role.

Ondřej z Poličky

Výkony mi přišly na profesionální úrovni.

Dan z Poličky

Musím říct, že už jsem si dlouho takto neužila činohru a normálně ji nemám ráda a nechodím na ni, ale toto pro mě bylo po dlouhé době plnohodnotné. Neřešila jsem, že to má dvě části a že už mě bolí zadek. Bylo to skvělé, výborný příběh, který mě celou dobu táhl. Nesmírně mě bavili herci a bylo tam více silných momentů než slabých, prostě bomba.

Červená Sonia z Českého Těšína

Prostě miláček Jeff! Byl to herecký koncert, ačkoliv nám to v druhé půlce přišlo dlouhé. Jinak opravdu oceňujeme, jak Radar hraje.

Jarka a Radka z Plzně

Střihové přechody z básníka v kapitalistu byly pro mě dramaturgický vrchol!

Filip z Jablonce

ORGANIZÁTOŘI

NIK

MOST

MĚSTSKÉ
divadlo
V MOSTĚ

divadlo
**QDE
VSAD**

HLAVNÍ PARTNEŘI

čstecký kraj

HOTEL ***
CASCADE

Benedikt
UBYTOVÁNÍ • RESTAURACE • SPORT

most
creative
space

CENTRAL MOST
VAŠE NÁKUPNÍ CENTRUM

PARTNEŘI

Mamarracha
latinsko-americká stevák food by grillage

kavárna
na ulici

MOSTECKÉ
LISTY

amatorská
scēna

pro
kulturu

TISKÁRNA
K & B

pontevacovek
nahrávací studio

studio3

**BELA
MOST**

HERKUL
člen skupiny DAV

ResInvest
Commodities

Mustaches®

Předváděčka letního dětského semináře

Slavnostní zakončení

Každému souboru, který se jich účastní, poskytují reflexi, která posouvá jeho tvorbu. Umožňují setkání a pro obor tolik důležité síťování. Přidanou hodnotou krajských postupových přehlídek je možnost postupu na přehlídce celostátní. Ten vzhledem k počtu hracích míst není, ani nemůže být samozřejmostí. Například letos z krajských přehlídek přišlo 32 návrhů, z toho bylo 10 nominací (přímých postupů) a 22 doporučení. Piknik má k dispozici 22 hracích míst. 10 míst tedy obsadily nominace a na zbývajících 12 volných míst bylo 22 uchazečů s doporučením. Skoro polovina doporučení se tedy z kapacitních důvodů do programu nevešla. Čísla jsou dlouhodobě podobná.

A ta polovina se vybírá jak?

Proces je to celkem náročný. Poroty krajských přehlídek nominují a doporučují inscenace na základě jejich kvality. Pořadatelé krajských přehlídek k návrhům dodají všechny potřebné podklady – přihlášky, písemné hodnocení a zdůvodnění návrhu, fotografie, videozáznam, předlohy, licenční smlouvy atd. Programová rada se skládá z členů odborné rady a zástupců krajských přehlídek, které na jednání vysílají přímo pořadatelé krajských přehlídek. Na jednání programové rady o inscenacích referují nejdříve ti, kteří inscenace vidělo naživo, čte se hodnocení (pokud není přítomen zástupce přehlídky), prezentují se fotografie. Poslední dva roky využíváme i videozáznamy. Jsme si vědomi toho, že videozáznam nikdy nemůže nahradit živou diváckou zkušenost. Proto to děláme tak, že

záznam nejprve vidí někdo, kdo zároveň viděl inscenaci naživo, ten na programové radě řekne, jestli je záznam adekvátní, a teprve potom se případně bere v potaz. Řada členů odborné rady vidí za rok několik krajských přehlídek, popřípadě vidí představení probíraných inscenací jinde. Práce člena programové rady je velmi náročná, hlavně ale nevděčná. Rozhodnutí programové rady je kolektivní, vzniká na základě neveřejného hlasování a s výsledkem samozřejmě nemusí souhlasit každý. Občas se objevují i různá nařčení z nekalých úmyslů, a to mě pak vždycky za všechny členy programové rady mrzí, protože každoročně vidím, kolik času a energie pokud možno co nejobektivnějším rozhodnutí věnuji.

A co je stěžejním kritériem pro zařazení do programu?

Kvalita. Stěžejním kritériem je kvalita inscenace. Už samotná nominace nebo doporučení z krajské přehlídky jistou kvalitu inscenací potvrzuje. O to je rozhodování náročnější.

Lepší, než kdyby inscenací byl nedostatek, ne?

Ano, pro obor to jistě dobře je, ale samozřejmě chápu, že pro soubory, které se z kapacitních důvodů na celostátní přehlídce nedostanou, to může být nepříjemné. Všichni víme a opakovaně zažíváme, že na inscenace máme různé názory. Kolikrát se stane, že se diváci rozdělí na dvě skupiny, jedna představení nadšeně přijme, pro druhou je naopak nepřijatelné. Jde o živé umění, neměřitelné tabulkami a vzorci. V tom spočívá jeho přednost, i komplikovanost.

Jak jsi spokojená se spoluorganizací v Mostě, tedy týmem Pavla Skály a Báry Greéové a také městem Most?

Jsem ráda, že se v Mostě snoubí nové s tím tradičním, že hlavní program a workshopy mají své zázemí, že pokračuje Piknik Cup a Pique-nique quiz. Že pokračuje tradice uvádění představení, kdy se pan Tichý proměnil v Náhodného kolemjdoucího. Původní obsah získal nové kulisy, novou energii a mám pocit, že se obojí potkalo a šžilo. Hezky se tu prolínají i tradiční účastníci s těmi novými. Propojení tradičního s novým je velká zásluha spolupráce Národního institutu pro kulturu s Pavlem Skálou a Bárou Greéovou a vlastně všemi lidmi z organizačního týmu, protože do toho jdou s velkým nasazením a jsou to oni, kteří vytvářejí ducha a atmosféru přehlídky. A nešlo by to bez velké podpory a vstřícnosti města, divadla a ZUŠ.

A co město?

Městu Most za podporu děkuji. Smekám před hlubokým porozuměním primátora Marka Hrvola tomu, jak je kultura pro rozvoj města důležitá a oceňuji jeho snahu ji do města v nejrůznějších podobách přinášet.

Martin Rumler

**PŘÍŠTÍ
DÍVADELNÍ PIKNIK
PROBĚHNE V MOSTĚ
30. 6. - 7. 7. 2027!**

Výsledky

Porota celostátní přehlídky amatérského činoherního a hudebního divadla Divadelní Piknik v Mostě 2026 se rozhodla do programu Jiráskova Hronova doporučit tyto inscenace (v abecedním pořadí):

Ošklivec Divadelního spolku Tyl Polička

Pacient doktora Freuda Divadla Refektář, TJ Sokol Jinonice Praha

Poslední centence aneb Přes střadu vlek nejede Krvik Totru Praha

Romeo, Julie a tma Divadelního spolku bratří Mrštíků Boleradice

Vlastníci Spolku divadelních ochotníků v Blatné

Porota celostátní přehlídky amatérského činoherního a hudebního divadla Divadelní Piknik v Mostě 2026 se rozhodla do programu Jiráskova Hronova nominovat tyto inscenace (v abecedním pořadí):

Její pastorkyňa Divadelního souboru Jana Honsy Karolinka

Lidská tragikomédie Divadelního klubu Jirásek Česká Lípa

Nádraží Sladivody Divadla Gen D Dolní Břežany

Porota Divadelního Pikniku v Mostě 2026: Alexandra Horoščák Bolfová, Jiří Ondra, Adam Steinbauer, Sylvie Vůjtková

REDAKCE: Pavlína Schejbalová, Johana Jurášová, Filip Novák, Alena Zemančíková, David Slížek, Martin Rumler, Marek Douša, Kristýna Zejkanová (foto)